

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga om Haldans Sønner og Harald Hyldetan. (Af Søgubrot)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 390. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_13-txt-shoot-idm1487/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

naar i Færd med Borge, som vel leed fra sig, men fik dog sin Rest. Nu soer Stærk - Odder affled tverds igiennem den danske Linie, med draget Sværd, og huggede Leeder og sammen alt hvad det faldt ham for Haanden, deriblandt ogsaa Hjort, indtil han mødtes med Skoldmoen Vidne, som var Kong Haralds Hoved - Banner. Da han nu gif hendehardt paa Klingen, sagde hun, du er jo hundebidt, Stærk - Odder, nu lever du vist ikke længe, længere dog, end du bærer Kong Haralds Banner, sagde han og hug hende Keiten af. Da sprang en Mand frem, som hved Beat og vilde berne hende, men Stærk - Odder jog Sværdet i ham, saa det gif hom som de andre der laae i Dyrget paa Valpladsen. Lide efter mødte Stærk - Odder Gnep hin Gamle, som var en dygtig Kæmpe, og sloges forsvartig men fik dog sit Banesaar, saavel som Hæte der gif i hans Fodspor. Imidlertid gif dog Stærk - Odder selv ingenlunde Nam forbi, men fik et Saar paa Halsen lige over Skuldrene der gif baade igiennem Hud og Rib, og et for paa, saa Lungen hængde ud, foruden det, at han havde mistet en Finger paa den hoire Haand.

Der nu Kong Harald saae at det gif paa Grund med hans Kæmper og Tjenere, da reiste han sig op paa Ræv, tog en Kaarde i hver Haand, tier-

de saa affled ind paa Valpladsen, og uagtet han ei kunde komme fra Buxken, brugde han dog sine Kaarder saa godt til begge Sider, at mangen Mand maatte lade sit Liv; men medens han saaledes tog Deel i Dagens sidste Bedrifter, fik han et Slag af en Kiegle paa Hjelmen, saa Hovedet revnede, og det var Bruun der saaledes gav Kong Harald Hyldesten hans Banesaar.

Da nu Kong Ring saae at Haralds Mogn var tom, mærkede han, at Kongen var faldet, og lod blæse til Stillsand, hvilket derpaa de Danske ligeledes gjorde, og alle Haralds efterlevende Mand finge og toge Fred af Kong Ring.

Dagen derpaa ved Morgengry lod Kong Ring Valen randfage, for at finde sin Frændes, Kong Haralds Lige, men det laae under en Dyrge af Lig, saa det blev Middag inden man kom til Bunde og fandt det. Saa lod da Ring tage Kong Haralds Lig, lod det vaske, og høderlig fixe efter gammel Sædvane, og lægge i den Stridsvogn han havde aget paa, mens der blev kastet en mægtig Pri, og did blev Liget aget i samme Mogn med samme Hest for som trak den paa Valen. Derpaa blev Hesten dræbt, Ring gav Kong Harald sin egen Sadel med og bad ham saa ride til Valkal,

